

Ady András
DOLCE ET...

Carpe diem lenne ám,
csónakban ülni behunyt
szemmel, nem hozzáérni
a ladikszélhez könyökkel,
nem tudni róla, az evező,
a kormánylapát hol van,
s nem tudni főleg, hol az
orr vagy a tat... carpe diem
lenne, bizony, mert nem
számít a lélekvesztő, avagy
a part halad, s merre van az
előre, a hátra: csak ülni
valaminek a valahová
vivő folyamában.

KICSIT HOGYISMONDJAM

Szenvedélyesen szeretem a hibáim,
mert olyan jók, és mert az enyémekek,
és amiért enyémekek, azért jók, érted?
Ebből nem sok kiút van, én nem
is keresem, ne kutasd Te sem, nincs
nekik ilyen... csak azzal tudsz segíteni,
ha kimondod: szenvedélyesen szeretem
a hibáid, mert a tiédek, s mert ugyanazokat
enyémekeknek érzem!

GYERE CSAK!

Nem lenne jó hegymászó, s nem,
dehogy azért, mert a hasa elnyomja
a sziklától s így nem kapaszkodhat, nem halad, ugyan!
Itt az a baj, kérem, hogy az istennek
sem akarja elhinni, hogy ha felér,
az nem old meg semmit:
fennebb mindig egy
újabb csúcs,
s ha már
az sem,
hát a lefelé, az
kurvára megmarad.

MOST MILYEN?

Olyan gyermekkor az, hogy
becsúszott egykor a boldogság
keresése, s azóta nem enged, hét-
éves elsősként, azzal a lánnyal a papás-
mamásban úgy elveszett valami, hogy
boldogsággá deklaráltam, keresem, és nem
lelem, keres engem, s engedném, hogy megleljen,
de milyen gyermekkor ez, kérem?